

Náš pan Škarohlíd

Obloha se zatáhla temnými mračny a nepříjemná atmosféra byla nafouklá k prasknutí. Dívka pohodila dlouhým copem a rozčileně zabouchla dveře nablýskaného mercedesu. Starý Měchurka nenávistně prskal a jeho baculatá postavička se podivně nadouvala, že působil až komicky. Chvíli tu neklidně postával jen v domácích pantoflích, než zmizelo auto za rohem.

Pro nájemníky činžovního domu, v Praze na Hradčanech, to byla naprosto všední podívaná. Ztroskotalý čtyřicátník, jemuž utekla žena a teď, zdá se, i dcera, je zrovna na odpis. Dřív by ho snad každá aspoň trochu citlivá duše politovala. Jeho znechucenost a přílišná nespokojenost, se vším a se všemi, mu však přisoudila přezdívku – Škarohlíd.

Jakožto spisovatelka toho vyčtu hodně z lidských očí, ovšem do těch jeho temně oříškových se bojím pohledět. Připadám si jako copatá školačka před 20 lety.

Bydlím v bytě nad ním a denně lituji nebohé sousedy, které už dvakrát vyplavil. Těžko bych na něm hledala nějakou pozitivní vlastnost, snad jen, že jednou za měsíc milostivě vytře schodiště.

Mnohem raději navštěvuje místní hospůdku, kde si „mezi svými“ postěžuje na neschopnou vládu a zkaženou mládež. Kdo ví, jak se mu povedla tak pěkná a šikovná dcera... Je až s podivem, že se nikdy neopije, ale vrací se vždy vyrovnanější a hlavně tišší. Možná by se měl dát na bojové sporty, kde by si vybil vztek na delší dobu, než jen do zítřka... Co se mu ale musí nechat, na oblečení celkem dbá.

Čas plyne jako bláznivý a mně je našeho Škarohlída celkem líto. Je skrz naskrz prosáklý pesimismem, až div neomdlívám, když kolem něj přejdu se svým: „Brý den“ a on na oplátku chvíli zarputile mlčí. Inu, i takoví lidé žijí na tom světě...

Dolce

Nepamatuji si den, kdy jsem ho poznala. Jediné, co vím, že to bylo 7. srpna 1994. Spatřil světlo světa o pouhou minutu dříve než já. Ano, jedná se o mé dvojče bratra Dominika.

Někteří říkají, že jsme si velice podobní. Já si to ovšem nemyslím. Máme sice stejné oči a nos, ale jinak jsme úplně odlišní. Dominik má daleko tmavší vlasy než já a samozřejmě je nemá tak dlouhé. Jeho vysoká atletická postava upoutá oči snad každé dívky a nejednou se mi stalo, že nějaká kamarádka ode mě chtěla na Dominika kontakt. Je to ovšem můj bráška a já ho jen tak „nějaké“ nedám! Často nosí světle modré jeansy, růžové triko od Lacosta a černou mikinu Swix.

Dominik je sportovec. Jeho největší láskou je běh. Na rozdíl ode mě uběhne klidně deset kilometrů denně. Jeho rekord bylo osmnáct kilometrů, tehdy jsem si řekla, že asi fakt není normální... Má za sebou také pár soutěží. Jeho první byla „Rohálovská desítka“ a nejúspěšnější „Poslanecký běh“, kde skončil první. Další jeho vášní je tenis. Hraje ho již od svých sedmi let. Dříve jsme hráli spolu, ale já jsem sportovní antitalent, takže jsem po čtyřech letech skončila. Na druhou stranu, Dominik na rozdíl ode mne neumí tancovat. Jednou jsme spolu byli na diskotéce a jeho ne-taneční kreace budily u ostatních návštěvníků úsměv na tváři. Ale nedávno mě mile překvapil, když me požádal, zda-li bych mu nepomohla s tanečními kroky „Moon walk“ od Michaela Jacksona.

Jedna z našich společných zálib je hudba. Oba už od malička posloucháme rock. Začalo to skupinou Kabát, pokračovalo přes Green Day a Simple Plan a skončilo u AC/DC. Také mě těší, že se můj milovaný bratr začal alespoň trošičku zajímat o módu a o to, jak vypadá. A jelikož si o sobě dovoluji tvrdit, že jsem módní expert, ráda mu vždy poradím, co na sebe či jak se učesat. Nejspíš díky tomuto jevu nám přátelé občas řeknou Dolce&Gabbana.

Ovšem nebyl by můj sourozenec, kdyby mi na něm něco nevadilo. Dříve jsem skoro až nenáviděla, že se chová dospěleji než já. Nevím, jestli je to kvůli té hloupé minutě nebo něčemu jinému. Například mi neustále opakuje, že mám uklízet. To mi přece mají kázat rodiče! Je to zvláštní. Dříve se nesmál žádné maličkosti tak jako já, ale naštěstí se to za posledních pár měsíců změnilo.

Nejradši na svém bráškově mám, že mě dokáže za jakékoliv situace rozesmát, přestože většinou na můj účet. Musím zkrátka uznat, že je opravdu vtipný, ale to jsme oba. Mám ho moc a moc ráda, i když mu to většinou nedávám najevo, ba právě naopak. Nikdy bych ho za nic a nikoho na světě nevyměnila a nedovedu si bez svého Dolceho představit svůj život.

Maruška

Maruška byla moje první babička v nové práci. Přišla jsem o zaměstnání a nastoupila do domova pro seniory jako dobrovolnice, s nadějí, že budu užitečná a šťastná. Než si najdu placenou práci odpovídající mému vzdělání, a budu zase nešťastná nad stavebními výkresy.

Když jsem Marušku uviděla, trochu jsem se lekla, že svůj úkol nezvládnou. Maruška seděla v křesle uchycená jistícím pásem pod pažemi. Byla podivně sesutá, až se člověk cítil nepříjemně při představě, že by měl celé hodiny taky tak sedět. Působila bezmocně. Pod vytahanými kamašemi se jí rýsovala plena. Nejhorší dojem na mě dělala obličej, byl nejen vrásčitý, ale také pokrytý různými znamínky a pravé oko, evidentně slepé, postrádalo duhovku. Nevzhledný tvor s nepřítomným výrazem. Zdálo se mi nesmyslné, když na ni pečovatelka promluvila, jakoby byla „normální“. Během pár sekund se mi ale rozjasnilo.

Maruška na nás totiž zareagovala neznatelným úsměvem, hledala moji tvář svým poloslepým okem a třaslavým hláskem odpověděla na pozdrav. Tím okamžikem jsem ji – a taky ostatní obyvatele domova – začala vidět srdcem.

Tohle vše se stalo asi před třemi týdny.

Od té doby jsem Marušce denně četla nebo vyprávěla pohádky. Česala jí bílé jemné vlasy. Její chladné drobounké ruce zahřívala ve svých dlaních. Kůže babiček je příjemná. Vypadá sice vrásčitá, ale je hebká a jemná. Maruška byla bez diskusí krásná křehká bytůstka, co potřebuje a zasluhuje lásku. Jako milé děťátko, které je na vás závislé. Kromě pohádek jsme si povídali o jejím mládí. Čím byla, jak chovala děti v chůvce, jak šila oblečení pro členy rodiny, jak se popravovalo na soudním nádvoří. Vyprávěla mi taky, že se hodiny a hodiny modlí. Mezi tím usínala a zase procítala a chvíli jí vždy trvalo pochopit, kde je, a kdo jsem já. Stále tak podivně usazená v křesle, vypočtená polštářkem, s pohledem většinou upřeným z okna, do oblohy.

Dnes je Maruška mrtvá.

Ještě v pátek jsem s ní byla, opět nechtěla vzít na procházku. Že už je chladno. Přivolala jsem tedy moje jemnohmotné přátele, ať Marušce uhladí a doplní energie. Sledovala jsem jejich práci a u toho jí odrecitovala pár Hrubínových veršovaných pohádek. Na rtech měla náznak úsměvu a to byla pro mě radost. Hledala jsem u ní tento výraz pečlivě pokaždé. Protože u téměř stoletých lidí mimika funguje jinak než jsme zvyklí. Radost, bolest, smutek, vše se musí odhadovat spíš šestým smyslem. Z Marušky bylo cítit štěstí. Za ní však k mému údivu stála Smrtka. Je mi milejší mužský rod, proto řeknu, že za ní stál Smrt. Vídávám jej na svých kresbách. Takto naživo to bylo poprvé. Neměla jsem strach, Smrtě považuji za Božího služebníka, stejně jako Anděle. A navíc Jeho přítomnost jsem si odůvodnila tím, že je nejspíše u všech z domova, jen jsem si toho ještě nevšimla.

V pondělí ráno беру za kliku pokoje, je zamčeno. Na chodbu se přišourala čipernější sousedka a

oznamuje mi, že Maruška zemřela. Šla spát a už se neprobudila. Hledám její duši, ještě stále je na Zemi. Svolávám k sobě všechny dušičky, které s ní mají co dočinění a jejím jménem prosím o vzájemné odpuštění. Přilétá jich více než umím sledovat a po pár sekundách cítím jak mizí. Děkuji Bohu za ten dar. Zemřít pokojně ve spánku. Za pomoci snu odejít.

To je o Marušce vše. Přibrala jsem si do svého stádečka babiček a dědečků jednu novou paní. Je mladá, má teprve něco přes šedesát let. A když zrovna nespí, vyhrává ráda při hře Člověče nezlob se a oči jí září kdykoliv jedeme do Podzámecké zahrady počítat veverka a morčátka.

Děkuji Bohu za ten dar. Vědomí toho, proč žiju. Očekávám další pracovní den s těmito milými lidmi a ne s nemilými výkresy.

Putovní anabáze

Není to tak dávno, co jsem zatoužila po setkání se známým, renomovaným křesťanem otcem Elias Vellou, který toho času hostoval v Koclířově u Svitav. Protože jsem nebyla předem na semináře přihlášena, odhodlala jsem se alespoň pro jednodenní putování za ním. Abych tam byla co nejdříve a mohla co nejvíce z tohoto setkání načerpat, vybrala jsem si skoro ranní vlak expres Brno – Praha s tím, že ve Svitavách vysednu jako vždy (nejedu přece poprvé) a pak autobusem do místa konání.

Ale do zastávky ve Svitavách se vloudila chyba, s kterou jsem nepočítala.

Jenom se vlak rozjel, přijde průvodčí, koukne na jízdenku a vzápětí dí: „Ale paní, my ve Svitavách nestavíme, ale až v Pardubicích!“ Poleje mě pot! Po jeho bližších instrukcích o zpátečním spojení se dovídám, že ve Svitavách budu až po 14. hodině. Hlavou mně jde prohraný scénář – tak to už z dnešního semináře mi zbude jen cestování a kde je to vytoužené setkání s otcem? Tu mne napadne dětsky naivní a hříšná myšlenka: Poprosím průvodčího, ať zpracuje strojevodoucího, aby ve stanici Svitavy zpomalil a já z jedoucího vlaku vyskočím!

Nebylo třeba tuto rizikovou myšlenku tlumočit, neboť vzápětí slyším brzdy a vlak stojí! Z okna vidím jen keře a stromoví – vtom se přiiítí průvodčí a zprudka mě vybízí: „Rychle paní vystupte, když s námi nechcete až do Pardubic, tady vám pojede osobák.“

Napůl vyděšena, ale duchapřítomně z vagonu vystupuji a kus před sebou zřím nádražní nápis „Březová nad Svitavou.“ A teď zase zděšeně na mne zírání výpravčí z Březové: „Co tu paní děláte, proč vystupujete?“ Ale hned se mne starostlivě ujímá a oznamuje, že osobní vlak mně pojede na 20 minut. S ulehčením vydechnu – tak to ještě dopolední program stihnu, sláva!

Ještě dneska při vzpomínce na tuto anabázi zpytuji – co bylo na počátku a co bylo silnější? Moje touha, která i expres zastavila nebo láska, s kterou jsem se na pouť vydala? Nebo obojí?